

ע"פ 9726/16 - פלוני,פלוני נגד מדינת ישראל,נגעי העבירה א

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורערים פליליים

ע"פ 9726/16

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שחם
כבוד השופט י' אלרון

המעורערים:
1. פלוני
2. פלוני

נ ג ד

המשיבים:
1. מדינת ישראל
2. נגעי העבירה א

ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי לנוער
ירושלים מיום 7.11.2016 בתפ"ח 21076-02-16
שניתן על ידי כב' השופטים סגן נשיא י' נעם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תאריך הישיבה: (15.02.2018) ל"י בשבט התשע"ח

בשם המעורערים:

עו"ד חאג' מופיד

בשם המשיבה:

בשם שירות המבחן לנוער: גב' טלי סמואל

עמוד 1

השופט ב' הנדל:

1. מונח בפנינו ערעור על חומרת עונש המאסר בפועל - 11 שנה - שהוטל על המערערים, שני קטינים, בגין הרשעתם בשתי עבריות של ניסיון לרצח ועבירה של החזקת סכין. עוד נגזר עליהם מאסר על תנאי והוטל על כל אחד מהם לשלם לנפגע העבירה פיזי בערך של 50,00 ש"ח. העבירות בוצעו בעיר העתיקה בירושלים על רקע לאומני.

כתב האישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל התייחסות לעונש, הוגש נגד מעורער 1 – ליד 2001, ונגד מעורער 2 – ליד 1999. מכתב האישום המתוקן עולה כי המערערים החליטו לבצע פיגוע דקירה לאחר שצפו בסרטונים בעלי תכנים מסתימים על רקע לאומני. בתאריך 30.1.2016 נטל שניים סכינים ומסר את אחת הסכינים למעורער 2. השניים החביאו את הסכינים בשירותם חולצתם וננסעו אל עבר העיר העתיקה בירושלים. בשער שכם הם פגשו בקטין אחר, ליד 2004, אשר נטל עמו לום ברזל ותחבר אליהם. השלושה ראו קבוצה של שלושה צעירים חובשי כיפות וצעריה לבושה חצאית (להלן: הקבוצה). מעורער 2 הניף סכין לעבר פלג גופו העליון של אחד מחברי הקבוצה אך האחרון חמק מגיעת הסכין. מעורער 1 התקרכב לחבר קבוצה אחר (להלן: נפגע העבירה) וזכיר אותו באמצעות סכין במוחטן שמאל. חברי הקבוצה החלו במנוסה, תוך שהמערערים רודפים אחריהם ללא הצלחה, ואז המערערים נמלטו מהמקום. כתוצאה מן הפגיעה נגרם לנפגע העבירה פצע דקירה במוחטן שמאל אשר הצריך טיפול רפואי.

בית המשפט המחוזי נתן דעתו להוותם של המערערים קטינים בעת ביצוע העבירה והציג כי ככל – נתן זה מקבל משקל מיוחד בענישה. לכך יש להוסיף את תסקורי שירות המבחן, שמתארים את המצוקה המשפחתית שממנה באו המערערים וכן כי השניים פרשו מסדרת הלימודים בגיל צער. חרף זאת, בית המשפט המחוזי הבHIR כי בעינינו ישנה חשיבות רבה להעברת מסר מרთיע, על אף גילם הצער של המערערים. המעשים שבוצעו הינם חמורים מעצם אופיים – הנסיוں לקטול חיים, בשל המנייע הלאומי העומד בבסיסם, וכן לנוכח ההכנה המוקדמת וביצוע העבירות בצוותא.

2. מתסקירו של מעורער 2 עולה כי הוא מתקשה להפנים את חומרת העבירה ואינו לוקח אחריות על תוכאות התנהגותו בעבירה. התסיקיר של מעורער 1 חייב יותר – הואאמין מモקד במחירם האישים והמשפחותם שהוא משלם כתוצאה ממעוררוותו בעבירות, אך נראה כי העונש שנגזר עליו מסיע לו להפנים את השלכות העבירה ולהבין את חלקו באירוע הדקירה.

3. מלאת גזר הדין ביחס לקטינים מרכיבת היא. גיל הקטין מהוות לא רק שיקול לקלала, אלא אף נתן שמחיב שkeitת מערכת שיקולים שונה מהבוגר. די לציין כי עניינם של הקטינים מתנהל בבית משפט לנוער – על הייחוד של בית משפט זה, לרבות הוראות מינוחדות בסדרי הדין והדגש שטופסים בו מקום מרכזי, כגון שיקום. לצד זאת, לא בצד נאמר כי המלאכה מורכבת. בעבירות חמורות ניתן משקל גבוה יותר לשיקולי הרתעה, וזאת בפרט כאשר סוג העבירות מבוצע בתדייר על ידי קטינים.

בעינינו, וכן צוין בכתב האישום, המערערים עברו את העבירה על רקע לאומני. דהיינו, השניים יצאו לרצוח יהודי באשר הוא. במסגרת זאת, הם תקפו שני אנשים בניסיון הכספי להוציא לפועל את מיזמתם, ואף פגעו באחד מהם. נתן חשוב נוסף הינו כי

העבירה בוצעה בעיר העתיקה בירושלים. שם, בשל אופיו הייחודי של המקום – לרבות מספר האנשים שעוברים בו מדי יום – התרחשו בשנים האחרונות מקרים לא מעטים של עבירות מהסוג והמניע המתואר.

בנסיבות אלו, ובהיעדר נתון המלמד כי מקרה זה הינו יוצא מן הכלל, יש מקום להחמיר, אם כי בדרגה פחותה בהשוואה למקרה שבו העבירה הייתה מבוצעת על ידי בגין. בית המשפט המחוזי ערך מלאכת איזון בכך שגזר עונש זהה על שני המעוררים. ההנמקה היא שבעוד מעורר 1 צעיר בכשנה וחצי מחברו והוא היה בן 14 שנה ו-7 חודשים בעת המעשה, הוא הגורם אשר דקר בפועל את נפגע העבירה. בראייה כוללת של נסיבות העבירה, המעשה והעשה – ישנה הצדקה להחמיר בעונש כדי להרתיע את המבצעים בפועל ואת המבצעים בפוטנציה. בד בבד, ניתן משקל כנדרש לרכיב הקטינות של המעוררים. על כן, התוצאה של 11 שנות מאסר בפועל מהוועה עונש ראוי והולם. התוצאה ודאי אינה מחמירה באופן שמצדיק התערבות על ידי ערצת העreauו.

.4. העreauו נדחה.

ניתן היום, כי באדר התשע"ח (7.3.2018).

שפט שפט שפט